

[Bertel Dahlgaard.]

talelse om, at i ganske særlige Tilfælde kunde Tiltale frafaldes, hvor undskyldende Momenter af den Art forefandtes.

Ærede Medlemmer, der var Medlemmer af Folketingets Straffelovsudvalg, vil erindre, at jeg fandt hele dette Spørgsmaal saa vigtigt, at jeg under disse Forhandlinger begærede Statsministeren tilkaldt til Forhandlingerne om disse Bestemmelser Affattelse. Jeg gør opmærksom paa, hvad ogsaa den nu foreliggende Betænkning fremhæver, at under Behandlingerne her i Tinget blev der af flere sønderjyske Rigsdagsmænd udtalt Forventning om en vidtstrakt Anvendelse af disse Bestemmelser over for dem, der havde deltaget i tysk Krigstjeneste udadtil, men ikke direkte mod Danmark.

Jeg skal i denne Forbindelse minde om, at f. Eks. det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram fremhævede, at der i Lovforslaget paa dette Punkt var sket en væsentlig Lempelse. Det ærede Medlem udtalte:

„Denne“ — Lempelse — „bestaar i, at hvis en Mand, uanset Alder, ud fra en Følelse af særlig Tilknytning til det tyske Folk har meldt sig eller ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste, kan Tiltale helt undlades. Det drejer sig altsaa om tysk Krigstjeneste udadtil, ikke rettet direkte mod Danmark. Man ser i dette Tilfælde bort fra, at al tysk Krigstjeneste dog var rettet mod de Lande, fra hvilke vi alene kunde vente Befrielsen. Jeg vil gerne slaa fast, at dette er en meget betydningsfuld Lempelse, som efter min Mening kommer de mange Hundreder af unge fra tysksindede Hjem, som har meldt sig til den tyske Hær, til gode.“

Ærede Medlemmer vil nu se, at det siges i Revisionsudvalgets Betænkning, at i det begrænsede Antal Domme, der er afsagt paa dette Omraade, er der kun i ringe Omfang taget Hensyn til de paagældendes nationale Sindelag, med andre Ord: Rigsdagens Forventninger er ikke gaaet i Opfyldelse. Jeg tror, at det, jeg her har fremdraget, maa betegnes som noget meget beklageligt, og at betydningsfulde danske Interesser i Sønderjylland derved har lidt Skade.

I det Forslag, der nu foreligger, og som er i Overensstemmelse med Revisionsudvalgets Betænkning, siges det, at der ikke nu gives Adgang til Strafnedsættelse eller Strafbortfald for Personer, der har en saadan særlig Tilknytning til det tyske Folk, selv om man erkender, at en saadan særlig Tilknytning ikke bør være uden Betydning ved den strafferetlige Vurdering af de paagæl-

dendes Handlinger, da denne Tilknytning gør de paagældendes Handlemaade mindre moralsk forkastelig. Men Revisionsudvalget fortsætter med at sige, at Trangen til en saadan speciel Adgang til Strafnedsættelse i disse Tilfælde ikke er til Stede, naar Straferammen nedsættes, saadan som Forslaget bestemmer det, og man gør i denne Forbindelse opmærksom paa den særlige for Deltagelse i tysk Krigstjeneste hjemlede vide Adgang til Strafnedsættelse, ligesom man fremhæver den særlige Betydning af Bestemmelsen i den nye § 10, Stk. 3, Nr. 1, hvorefter Straffen kan nedsættes til Fængsel i 6 Maaneder, under særlig formildende Omstændigheder til Fængsel i 30 Dage, for den, der har ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste før den 29. August 1943, idet jo langt den overvejende Del af det tyske Mindretals Krigsdeltagere har meldt sig før denne Dato. Under de nu foreliggende Forhold maa man vist give Udvalget og Justitsministeren Ret i denne Betragtning, og jeg skal derfor udtale min Tilfredshed med, at den nye Affattelse af § 10 giver Mulighed for en efter Omstændighederne tilfredstillende Fremgangsmaade. Men jeg vil gerne over for den højtærede Justitsminister udtale min Forventning om, at han nu sætter alt ind paa, at alle de paa dette Omraade foreliggende Sager i Sønderjylland nyder hurtigst mulig Fremme.

Jeg har set, at Professor Hal Koch ikke bliver træt af at gentage, at Rigsdagen paa beskæmmende Maade har jaget denne Straffelovgivning igennem, og at Politikerne ved ikke aabent at vedgaa Arv og Gæld efter den i Aarene 1940—43 førte Politik var kommet i den Situation, at de straffede andre for Handlinger, som de selv havde Medansvaret for blev fremkaldt. Da jeg nødig vil have, at der for vort Vedkommende skulde herske Tvivl om, at vi vedgaa Arv og Gæld med Hensyn til denne Periodes Danmarkshistorie, og at vi anser det danske Folks nationale, politiske og folkelige Modstand mod Undertrykkerne i disse Aar for en af de mest hæderfulde Bedrifter i vor Historie, har jeg ønsket at give denne Fremstilling her i Dag, saa enhver faar Mulighed for paa et retsindigt Grundlag at bedømme, om Kontinuiteten mellem disse Aars Handlinger og Rigsdagens Handlinger efter den 5. Maj er brudt. Det er ikke min Hensigt at hævde, at der ikke af Rigsdagen og af dette høje Ting under Besættelsen og efter Besættelsen er begaaet Fejl under Behandlingen af Besættelsestidens Problemer. Nej, naar de Hundreder af Gange disse skæbnesvangre Aars Begivenheder passerer gennem ens